

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdičky a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **Z. B.**, zastoupeného JUDr. Ivo Danielowitzem, advokátem, se sídlem Smetanova 664, Tábor, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 6. 2009, č. j. 2 Cad 44/2009 - 24,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ivo Danielowitzovi, advokátovi, se sídlem Smetanova 664, Tábor, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1920 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 14. 1. 2009, č. X, byla žalobci zamítnuta žádost o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek stanovených v § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Táboře ze dne 17. 12. 2008 žalobce není plně invalidní, neboť z důvodu nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 20 %. Nedošlo tedy ke splnění podmínky uvedené v § 39 zákona o důchodovém pojištění, dle které je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %.

Proti zmíněnému rozhodnutí podal žalobce odvolání, jež adresoval žalované. Žalovaná zhodnotila žalobcovu podání jako žalobu proti svému rozhodnutí a jako takovou ji zaslala

Krajskému soudu v Českých Budějovicích. V odvolání žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím žalované, přičemž poukázal na svůj vážný zdravotní stav, který byl praktickou lékařkou MUDr. B. L. ve zdravotním záznamu ze dne 16. 6. 2008 vyhodnocen jako závažné neurologické psychiatrické onemocnění, jež žalobci brání v soustavné výtěžné schopnosti. Tento zdravotní záznam žalobce přiložil ke svému podání.

O žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 22. 6. 2009, č. j. 2 Cad 44/2009 - 24, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl. Své rozhodnutí založil na posudku orgánu příslušného k posouzení invalidity žalobce v přezkumném řízení, a to Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky (dále jen „PK MPSV“), pracoviště v Českých Budějovicích, ze dne 27. 5. 2009, č. j. 2009/336 - CB. Z posudku PK MPSV, jež dle názoru krajského soudu splňuje požadavky úplnosti a přesvědčivosti, vyplývá, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla v době vydání napadeného rozhodnutí žalované smíšená anxiousně-depresivní porucha, jež v rozhodné době odpovídala zdravotnímu postižení uvedenému v kapitole V položce 4 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, v platném znění. Na základě tohoto podřazení zdravotnímu postižení PK MPSV stanovila míru poklesu schopnosti soustavné výtěžné činnosti žalobce na 20 %, tedy na horní hranici ve vyhlášce stanovené procentní míry, což náležitě zdůvodnila.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 15. 7. 2009 kasační stížnost, která byla následně na výzvu krajského soudu doplněna právním zástupcem stěžovatele. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že uplatňuje kasační důvod zakotvený v § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z obsahu kasační stížnosti však vyplývá, že stěžovatel rozsudek krajského soudu napadá z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť uvádí, že rozhodnutí krajského soudu trpí vadou řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výtěžné činnosti stěžovatele. Stěžovatel pak především namítá, že posudek PK MPSV, ze kterého soud při svém rozhodování vycházel a který považuje za úplný a přesvědčivý, nereflekoval jím předložený zdravotní záznam ze dne 16. 6. 2008 vyhotovený praktickou lékařkou MUDr. B. L., z něhož jasně vyplývá, že stěžovatel trpí závažným neurologickým psychiatrickým onemocněním, jež mu brání ve výkonu soustavné výtěžné činnosti. Stěžovatel dále namítá, že jeho zdravotní stav posudková komise vyhodnotila pouze na základě podkladové dokumentace, tedy v jeho nepřítomnosti. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2004, č. j. 3 Ads 7/2004 - 70, tento postup je však možný pouze v situaci, kdy posudková komise má k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci posuzované osoby. Z obsahu posudku však není zřejmé, že by posudková komise měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci stěžovatele. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel se dopisem ze dne 18. 5. 2009 omluvil z účasti na jednání posudkové komise z důvodu, že jeho zdravotní stav, kdy hrozí ztráta vědomí, mu nedovoluje cestovat ani na kratší vzdálenosti. Jednání posudkové komise tak proběhlo bez účasti stěžovatele a posudkový závěr byl učiněn na základě podkladové dokumentace, která byla posudkovou komisí za tímto účelem zhodnocena jako dostatečná. Posudková komise v posudku uvedla, že ve svém posudku vycházela jak ze zjištěných skutečností z posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Tábor, tak i ze záznamů ve zdravotní kartě praktického lékaře MUDr. B. L. a psychiatra MUDr. E. F., která obsahuje též odborné nálezy.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podmínka povinného zastoupení právním zástupcem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. je také splněna. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále přezkoumal kasační stížnost v rozsahu stěžovatelem uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel svojí kasační stížností napadá především závěry učiněné PK MPSV, se kterými se neztotožňuje. Nejvyšší správní soud se již obdobnými případy zabýval dříve a dospěl k závěru, že co se týče posudku PK MPSV, jedná se o důkaz provedený v soudním řízení před krajským soudem, a proto musí být soudem hodnocen jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 132 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění, se zřetelem k § 64 s. ř. s. Pokud pak tento posudek zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Za úplný a přesvědčivý pak lze považovat posudek, v němž se posudková komise zcela vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které namítal účastník uplatňující nárok na invalidní důchod, a současně obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý také pro soud, který nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 6 Ads 59/2009 - 64, a rozsudek ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003 - 48, oba dostupné na www.nssoud.cz).

K námitce stěžovatele, že posudková komise ve svém posudku nerefletovala stěžovatelem předložený zdravotní záznam od praktické lékařky ze dne 16. 6. 2008, z něž vyplývá, že stěžovatel trpí závažným neurologickým psychiatrickým onemocněním, jež mu brání ve výkonu soustavné výdělečné činnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že nebylo důvodu, proč by se posudková komise měla s uvedeným záznamem výslovně vypořádat. Tento zdravotní záznam byl vyhotoven praktickou lékařkou, nikoliv odborným lékařem psychiatrem; je skutečně pouhým záznamem, tedy konstatováním, bez stanovení konkrétní diagnózy i jakéhokoli zdůvodnění či odkazu na odborné lékařské vyšetření, z něhož by vyplývalo zjištění konkrétní poruchy u stěžovatele; zdravotní záznam není aktuálního data. Naopak z posudku PK MPSV je zřejmé, že posudková komise měla při hodnocení zdravotního stavu stěžovatele k dispozici lékařské zprávy z různých odborných vyšetření stěžovatele pozdějšího data, a to od odborných lékařů neurologa i psychiatra, jimiž se obsáhle zabývala. Ze stěžovatelem doloženého lékařského záznamu tedy nevyplývají žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné zjistit, jaký je skutečný zdravotní stav stěžovatele, jaká má omezení, a tedy ani míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti.

Stěžovatel dále namítal, že z posudku posudkové komise není zřejmé, že by měla pro účely vyhotovení posudku k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci stěžovatele, a proto nebylo na místě, aby vyhodnotila stěžovatelův zdravotní stav v jeho nepřítomnosti, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí, že stěžovatelem zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu říká doslovně toto: *„Skutečnost, že posudková komise vycházela z kompletní zdravotní dokumentace (stěžovatelka ostatně ani nenamítala, že by tomu bylo naopak), tedy z písemných podkladů, není v rozporu s objektivním posouzením zdravotního stavu stěžovatelky. V dané věci není rozhodující, že posudková komise neprovedla zdravotní prohlídku stěžovatelky, jak stěžovatelka namítá, neboť měla k dispozici kompletní zdravotní dokumentaci, ze které mohla*

při prozkoumání objektivního zdravotního stavu stěžovatelky vycházet a učinit patřičný závěr.“ Jak vyplývá z protokolu o jednání před posudkovou komisí, komise si byla vědoma toho, že vzhledem k nepřítomnosti stěžovatele, může učinit posudkový závěr pouze na základě podkladové dokumentace, a proto zkoumala, zda tato je dostatečná k přijetí posudkového závěru a po jejím prostudování dospěla k závěru, že dostatečná je. Nejvyšší správní soud s výkladem svého rozhodnutí, tak jak byl učiněn stěžovatelem, nemůže souhlasit, neboť není povinností posudkové komise, aby pátrala po tom, zda jí byla skutečně předložena zcela kompletní zdravotní dokumentace stěžovatele, naopak je povinností stěžovatele, aby poukázal na relevantní lékařské zprávy, které mají být posudkovou komisí posuzovány. Pokud by posudková komise cokoliv opomněla, je opět na stěžovateli, aby tím argumentoval ve své kasační stížnosti. Stěžovatel však ve své kasační stížnosti žádné opomenutí, mimo opomenutí zdravotního záznamu, s nímž se Nejvyšší správní soud vypořádal výše, ani nenamítal.

Z uvedeného tedy vyplývá, že krajský soud nepochybil, když ve svém rozhodnutí vycházel z posudku PK MPSV, který dle názoru Nejvyššího správního soudu splňuje všechny výše zmíněné požadavky na něj kladené. Vyplývá to ze skutečnosti, že posudek se zabýval všemi obtížemi namítanými stěžovatelem, i těmi, o nichž zjistil doklady ve zdravotnické dokumentaci. V posudkovém závěru všechny zmíněné obtíže zhodnotil a zvážením všech dospěl ke konečnému výsledku, a to způsobem přesvědčivým a pochopitelným pro soud. O jeho přesvědčivosti svědčí také skutečnost, že ke stejnému posudkovému závěru ohledně invalidity stěžovatele dospěl i posudek okresní správy sociálního zabezpečení. Krajský soud tak neměl důvod napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. o nákladech řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Právo na náhradu nákladů však nenáleží ani žalované, ačkoliv měla ve věci plný úspěch, neboť přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je podle § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno.

Krajský soud svým usnesením ze dne 29. 7. 2009, č. j. 2 Cad 44/2009 - 45, ustanovil JUDr. Ivo Danielowitze, advokáta, se sídlem Smetanova 664, 390 01 Tábor, zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti. Zástupce vyčíslil Nejvyššímu správnímu soudu výši odměny za právní služby pro stěžovatele takto: odměnu za právní zastoupení dle vyhlášky č. 484/2000 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení, ve znění pozdějších předpisů, ve výši 5000 Kč a náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 600 Kč, to vše spolu s daní z přidané hodnoty z celkové částky, celkově tedy 6664 Kč. Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu za zastupování, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v sepsání doplnění kasační stížnosti, ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, tedy nikoliv podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., jak uváděl zástupce stěžovatele. Výše odměny za jeden úkon právní služby činí ve věcech nároků fyzických osob v oblasti důchodového pojištění v souladu s § 7 bod 2. ve spojení s § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč. Zástupci stěžovatele náleží také náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby. Takto vypočtenou částku Nejvyšší správní soud zvýšil v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. o 20 %, neboť zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 1920 Kč jako odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu